

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. K.**, proti žalovanému **JUDr. I. O.**, o zaplatenie 929,43€ s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava V, pod sp.zn. 15 C 21/2000, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2011, sp. zn. 4 Co 446/2010 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V uznesením z 26. januára 2000, č.k. 15 C 21/2000-13 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť v zmysle § 2 ods. 1 a § 5 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov súdny poplatok vo výške 1 120,- Sk za odpor zo 4. januára 2000, podaný proti platobnému rozkazu z 8. decembra 1999, č.k. 28 Ro/5037/99-4, vydanému vo veci, v lehote 15 dní od doručenia uznesenia.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 31. marca 2011, sp.zn. 4 Co 446/2010 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Poukázal na ustanovenie § 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení platnom k 26. januáru 2000 a položku 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, keď mal za to, že podľa poznámky k položke 1 bod 7, sa za odpor podaný proti platobnému rozkazu platí 4% z ceny predmetu sporu alebo hodnoty predmetu sporu, najmenej 200,- Sk. Konštatoval neodôvodnenosť odvolania žalovaného a správnosť postupu súdu prvého stupňa pri vyčíslení výšky súdneho poplatku.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Rozhodnutie odvolacieho súdu označil za nezákonné s poukazom na ustanovenie § 12 ods. 3 a § 13 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Uviedol, že po právoplatnom skončení sporu v roku 2009 tento zanikol, a preto potom sudcovia už nemôžu vo veciach s ním súvisiacich rozhodovať, tobôž nie takí, ktorí v priebehu sporu za Krajský súd v Bratislave nepôsobili, či nerozhodovali akýmkoľvek spôsobom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to

účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len naskúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Základné konanie, ako súčasť civilného procesu, sa uskutočňuje na dvoch stupňoch: **1/** v prvom, na miestne a vecne príslušnom okresnom alebo krajskom súde, na ktorom sa konanie aj poväčšine skončí meritórnym rozhodnutím, **2/** na druhom stupni, na funkčne príslušnom krajskom alebo najvyššom súde, na ktorom sa realizuje opravné konanie, ak bol podaný opravný prostriedok proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. S podaním odvolania je spojený odkladný (suspenzívny) účinok spočívajúci v tom, že podaním odvolania sa odkladá právoplatnosť napadnutého rozhodnutia a ak sa na právoplatnosť rozhodnutia viaže aj jeho vykonateľnosť, tak má za následok súčasne aj odklad vykonateľnosti rozhodnutia (§ 160 a 161 O.s.p. v spojení s § 206 ods. 1 O.s.p.) Okrem odkladného účinku má podanie odvolania aj devolutívny účinok, ktorý spočíva v tom, že po podaní odvolania je oprávnený ďalej konať a rozhodnúť iba odvolací súd, okrem prípadov, kedy zákon pripúšťa vybavenie odvolania autoremedúrou (§ 210a O.s.p.). O každom podanom odvolaní musí byť rozhodnuté.

V prejednávanej veci uznesením súdu prvého stupňa z 26. januára 2006, č.k. 15 C 21/2000-13 bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť v zmysle § 2 ods. 1 a § 5 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov súdny poplatok vo výške 1 120,- Sk za odpor zo 4. januára 2000. Voči predmetnému dovolaniu podal žalovaný včas odvolanie (č.l. 17), o ktorom rozhodoval Krajský súd v Bratislave uznesením z 31. marca 2011, sp.zn. 4 Co 446/2010. Odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Skutočnosť, že konanie vo veci samej bolo ukončené meritórnym rozhodnutím (rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, č.k. 15 C 21/2000-19 z 8. novembra 2005 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Bratislave

zo 16. marca 2009, sp.zn. 12 Co 21/2009) už predtým, ako odvolací súd rozhodol o odvolaní voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zaplatení súdneho poplatku, nič nemení na povinnosti odvolacieho súdu o odvolaní v zmysle vyššie uvedených zásad rozhodnúť. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, bol na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 10 ods. 1 O.s.p. aj funkčne príslušný. Z uvedeného dôvodu neobstojí námietka dovolateľa, že po právoplatnom ukončení sporu tento spor „zanikol“, a preto vo veciach jeho sa týkajúcich už sudcovia (ani sudcovia krajského súdu) nemôžu rozhodovať.

Z podaného dovolania ďalej vyplýva, že žalovaný v dovolaní namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. októbra 2011

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová